

EROS ȘI ANTEROS

Petru Solonaru

Omul, singura ființă ce întâlnește misterul în lăuntru-î, ca Poet, este acela ce face asemănarea osebirii (în fața Sfinxului Poe-siei!) dintre pașii drumurilor, cuvintele, și Scara Căii, Cuvântul... Prin aceste trepte ale Învățării hermesianice el, drept hiero-glosoglif, îndrituit de zei, tâlmăcește ocultul lor grai celorlalți chemați de numirea sacrului, se înțelege, doar acumaticilor la Cărucerul Lumii, metaforizând analogic sensul enigmei celor ce sunt alături de cele ce nu sunt. Spun aceasta deoarece „căutarea” poesiei, într-o stare de veghere a tăcerii, nu-i o devenire ci o primire a Ființei prin Tradiție. Poetul este la fel cu Oceanul: Cel din urmă descătușează din „boaba spumii” temporale vidul eteric, iar primul desface/re-face din captivitatea cuvintelor Cuvântul. Ne-rostitul, prin intermediul poetizării ce vede în diferențieri similarități, este scos la iveală ca un mesaj al realităților interioare absolute în valența vizionară a verbului „a fi”.

Prin opera de artă, așadar, nu mai vorbim de o relație între Oglindă (Creația sacră) și oglindire (creația poetică, aici!), ci de o imanență a reflectării ei/poesiei ca ceea ce este, subliniindu-se că aceasta este, este deci Prezență a Pnemei: transfigurativă, inițiată, armonizatoare, esoterică, sacrificială, epifanică, noumenală, re-edenizantă, mărturisitoare, eufonică, tăcelnică, amintitoare, catartică, implicată... Căci un rol principal al Poetului este și acela de a corecta eroarea omului existențial ce a crezut că reflexia/șarpele/fluxul minții sale este chiar Oglinda divină, a luat reflectarea realității iluzorii (pline de „aliter”!) drept Realitate, în loc să primească prin golire paharul luminii sfinte (Oglinda) el și-a umplut cu „valuri” mintea, și-a împovărat casa memoriei cu dorințe,

gânduri, zgomote și emoții... S-a făcut prizonier umbrelor, fenomenelor, căpătând nu Soarele, centripetul, ci razele centrifuge, mentala oglindă a pulsațiilor vremelnice, o realitate de plan secund, duală. În fond, Poetul spune să dăm folos tăcerii Omului, căci Cuvântul este chiar tăcuta voce a Creatorului. De la acest Ghid la Discipol, în nădejdea de a fi noi acela, calea înveșmântării cu smerită cunoaștere poartă și la Radu Cârneli agerimea inimii poetice în ultima sa antologie de lirică universală, apărută anul acesta, 2017, la Editura „Bibliotheca” din Târgoviște sub titlul: „Mari poeți ai Iubirii”.

„Cupa” (atanorul acestui demers alchimic) și „Cartea” ca atare (conținutul cuminecător al Rugăciunilor de față) amintesc, iată, că Roata statornică a Mărului paradisiac trebuie refăcută prin Nunta Sinei cu Sinele de la Nadir (Sus!) la Zenit (Jos!). Da, căci în Primordie ele, Nadirul și Zenitul, așa sunt!... Iar aceasta întrucât poesia, ca și alchimia, își începe ritualul cu nigredo, aici cerneala, negreala, grafitul semnelor-cuvinte pe coala albă, în a le albi, albedo, spre a se desăvârși în solaritatea Cuvântului, rubedo, sub tremitatea: măsură, număr, greutate... De ceremonia hiero-grafiei ține seamă Radu Cârneli când îl sugerează pe Socrate al Diotimei, uitatul fono-sof, ce deosebea spre deslușirea noastră că iubirea este fie terestră, fie celestă. În fond, aici e Cartea de față! Ea ne amintește de marea distincție dintre cei doi frați ai Bunăvoiei, Eros și Anteros. Iar Antologia „Mari poeți ai Iubirii”, pentru cei ai metanoiei, pledează net în favoarea lui Anteros. Ea nu este, așadar, în concesiunea lui Eros, cel care tutelează dragostea exoteră, terestră, a căutării „fragii sălbatice”, impulsul anarhic-erotic pentru bacantă al efebului către o posedare reciprocă în dorința

adunării carnale, pierzând, astfel, cadența splendorilor, șansa lui „acum”, a sincroniei. Eros este cel ce se vrea iubit în drăgostirea care se mișcă în dizarmonii, cea a neliniștii din zarva minții, el, drept Narcis, doar seamănă, aruncă sămânța limbii gălăgioase în pustia valurilor fenomenale, în mistuirea cenușariilor și, având întrebări, nu pricepe liniștea inimii, Întrebarea fără de Întrebare... Cauza?... Neprimirea Inițierii în Tradiția Primordiului. În schimb, Anteros, Poetul-androgin este mângâietorul, cu Degetul lui Hermes, al Tăcerii, nu șlefuitor de cuvinte precum Versuitorul narcisiac. Autenticul poet, așadar, nu este doar nomotet al osialității, ci este numitor metaforizator al creației sacre, aceea a Prezenței, când transcende drumul temerii minții spre Calea Iubirii Inimii. Sub virtutea Legii Corespondențelor, El leagă semne, semnificații și epifanii simbolice de prototipul lor cosmic – Sensul! Astfel, actul divin își are împlinirea necesară în fapta Inițiatului poet printr-o hierogamie lămuritoare a ivirii și resorbirii lumilor duale. „Otravă” rară, Cuminița Cuvântului, va fi încredințată numai unora ce au cheile măsurii, piatra unghiulară a lui Anteros deschizătoare atât de moarte cât și de nemoarte. Întinderea firului poveștii lui Clotho devine destindere/eliberare a toarcerii sale, în rugăciunar, de către Lachesis, ca apoteoza să o îplinească Atropos prin rețezare, întoarcere la Centru, la sălașul Vestei/Vestirii. Însă, toate acestea, deci toate, survin într-un necuten al Simultaneității.

Repet, cartea subliniază grația lui Anteros, cel al Iubirii adevărate, celeste. Dar să-l citim cu sfială pe Anteros ca Solomon al Sulamitei din „Asma Asmatom” în tâlcuirea lui Radu Cârnelci:

„Sărută-mă și lasă-mă-n beție/ spre sânii tăi cu dulci ademeniri/ ca doi pui de gazelă, dintr-o mie,/ sub crini subțiri// și lasă palma mea prea alintoasă/ -cutremur tainic, Doamne, până când! -/ să-i mângâie! O, tu, Ceamaifrumoasă,/ un dans îmi ești în sânge și pe gând...// ... Nu mai aștept! Din nou pornesc

spre tine/ și-n după-amiază te voi regăsi./ căci tu colină ești de mirt în mine/ și munte de tămâie îmi vei fi.// Mereu rămâi Ceamaifrumoasă/ și fără de cusur din câte sunt,/ odor între odoare, luminoasă./ întâia-ntrre femei pe acest pământ!...”// (Solomon, Cântul 2, „Regele”, pg. 24)

Anteros, deci, este iubirea esoteră, a armoniei, mai este misterul ceresc al unirii spirituale, contemplarea Frumuseții desăvârșite a androginului ce caută Roza magică, agapitatea. Fiind al sapientalei Inimi, el nu taie ci doar măsoară nesigurătatea când aseamănă adevărul în seninătate, departe de pececile fricii, arzând incombust, fără de cenuși... El armonizează ritmul celor Doi în Unul, în corespondență cu marele Ritm Cosmic, într-o arhitectură ideatică a Oglinzii ce dobândește un sigiliu estetic-liturgic pios de spovadă hieratică. Prin aceasta are loc o întoarcere la Sine. Dante spune:

„Ce tristă zi! Sosind, Melancolia/ Mi-azis: „A ta voi fi de-acuma...”/ Am înțeles: n-avea cu sine Gluma/ Ci,-alătura-i, Durerea și Mânia.// „Să plec! i-am spus, nu-ți voi aici urgia!/ Cuvintele-ți ivesc pe chipu-mi bruma...”/ Dar ea a-nțrziat cu mine, numa’./ Când, iată că sosi Amor: mantia/Îi flutura pe

umeri cu durere/ Iar gluga-i peste chip cădea cernită;/ Uimindu-mă, am întrebat cu teamă:// „De ce plângi, tu, te-apasă, ce putere?“/ „Vai nouă, Doamna ta iubită,/ Spre moarte e, și-n șoapta ei te cheamă...“///(Dante, „Ce tristă zi”, pag. 64).

Iată cum numai un fericit tâlcuitor al iubirii din poezie și al poeziei din iubire poate secta gnozic apa valurilor din stihurile lui Eros de cristalul calm din oceanul adânc al lui Anteros, fiind acela ce stăpânește osebirea între purgația poetardă a mediocrului copist de cuvinte (Eros!) de Purgatoriul metanoic, locul unde adevăratul poet, Anteros, este chemat să numească în revelație Claritatea. Dacă Eros rezonează cu instinctele deșertăciunii, trimițând la limitele acestei lumi nihiliste, iată că fratele său opus, Anteros, care cultivă înțelepciunea și frumosul, este acela ce-l inițiază pe Om contemplării pe calea iubirii de Nume fără de margini, filo-noumenia... Însă pentru a intra în amvonul enigmatic al poeziei lui Anteros, cel al Suavității, este necesară o terapie noumenală, printr-o detașare de exteriorul cuvintelor și o ancorare în cumpătul „emoției fără de emoție”, într-o ceremonie mistică a Numărului, Ideii și Ritmului.

Cartea lui Radu Cârnelci se adresează numai soborului de cititori care aspiră într-adevăr la filo-noumenia Misterului. Poezia!... Idealul acestui florilegiu este ataraxia, seninătatea spirituală a celui ce înțelege că omul poate fi fericit și liber dacă, dincolo de rațiunile efemere ale minții, se așază concordant în fața Numelui Numelui, acolo unde stăruie tăcelnic Inima Înțelepciunii Arcanelor. Antologia poetică a propriilor tâlcuiți din mării însingurați jertfelnici ai numirii Sacralului vine să înlăture patimile versuitorilor narcisiaci ai lui Eros, să înalțe pe Cititorul Ales la armonia Cuvântului, ea

pregătind pe cel ce a trecut de pendulările rațiunii să întâmpine valori autentice ale Logosului lui Anteros: Solomon, Sapho, Bilitis, Catullus, Ovidius, Li Tai Po, Omar Khayyam, Dante, Shakespeare, Baudelaire, Rainer Maria Rilke, Khalil Gibran...

Avem a ne aminti prin prezenta antologie de lirică universală, „Mari poeți ai Iubirii” semnată de Radu Cârnelci că Zeul locuiește în Om și îl face pe Acesta să vadă Osia Lumii, să se ilumineze într-o religie a intuirii smeritoare a Cuvântului, cea a măsurii tăcerii și candorii... Însă, mai ales, nu-i de uitat, scrie Epictet în „Manualul”: „căci nu toți avem toate darurile, ci unii unele și alții altele”... Dar rămâne Darul... Și este bine totuși că între seducția diacronică a lui Eros, cel al dragostei între osebitorii poveștii și Acusmația sincronică a lui Anteros, cel al iubirii între asemănătorii zeului Vestitor, un Poet așază, iată, spre veghere, hotarul Paradisului.

